

hogyan szólhatnék szabadon,
ha a szerelem leigázna,
éjjel nem lenne irgalom,
de lenne középkori máglya,

vagy visszaküldene a fára
a beteg éjszakai vágy,
mert az ember, ha nem lel párra,
megtagadhatja önmagát,

kétkedni kezd igazában,
nem harcolhatja végig harcát,
még hazájában is hazátlan,
szívében sincs igaz szabadság,

ezért köszönném meg neked,
ha otthonra lenél szívemben,
pajzsul adnád szerelmedet
az ember ellensége ellen,

kivel küzdök kívül-belül,
a közös rendben és a félvad
érzésekben oly egyedül,
mint romló szemével a félvak,

mikor lesz a világ hibátlan
nem tudom, annyira hibás,
mégse vagyok e rút hibákban,
hogy csak lobogjak, mint a láz,

gyógyulás ígérete nélkül,
a fáradt harcos beleroppan,
bennem az új csatákba végül,
ha nem pihenhet meg karodban,

ölellek — érzed: remegek,
szólitlak — hallod: neved sincsen,
fölvennélek kabát helyett,
fázom, ha nem te vagy az ingem, —

szabad legyek — ezért kíván
az értelem szívembe téged
bizakodva és tétován
egyetlen győztes ölelésnek.

SZÉKELY DEZSŐ

ITTHON VAGYOK

Neonhomlokú, zsúfolt éjszakák.
Gitáros pásztorok.
A csillagok szerencsekereke
jobbra-balra forog.

Köben virágzó szerelem.
Koromszirmú remény.
A füst fölhúzott sorompói
a város peremén.

Háztáji földem ez a város,
gránit- és vasvetés.
Elektromos bogáncsokat
szorit s becéz a kéz.

Összebékíti fiait
ez a reklám-bozót,
megöleli az érkezőt
és az eltávozót.

Bánata nehéz vakrozsdáit
lemarja az öröm.
Fogaim között vas-igét,
mint diót, megtöröm,

mert bennük lakik az életem
értelme, záloga.
Emberhez méltóbb életet szülj,
emberarcú csoda.

Itthon vagyok. Akár a hit,
mely minket összeköt,
kik fölillantjuk arcunk holdját
minden árnyék fölött.

AKKOR HALLGAT EL

Tamási Áron emlékének

*Nem láttam élve, mert nem érdekelttem:
csúf denevér a delelő napot,
Rejtőzve életem, hűvös rengetegben,
mint bűgő manók, bögő szarvasok.
Jeleit láttam csak, fenyőkbe vésve;
fagyöngyös ágon egyszál inge lóg,
hogy madaraknak legyen menedéke,
ha vihart hoznak égi dáridók.
Egy könnycsepp volt az isten szempilláján
s ide hullott, mert nagy volt az aszály;
megfürdött benne a pásztor, a bárány
és élni kezdett minden szalmaszál.
Keze, varázsló vonó, ahová ért
szárnyat növesztett s fölrepült a dal.
Sosem koldult a halhatatlanságért
Parnasszust járók tarisznyáival,
Teremtő bűbáj, meséknél édesebb
italt hagyott az élők asztalán...*

*Midőn szívünkön kivirágzik a seb,
akkor hallgat el a madár a fán.*

NÉMETH FERENC

ORFEUSZ VISSZATÉR

„Mesterségem az emlékezés”

*Este, amikor a szerelmesek
és a költők veszik birtokukba a földet
nincs már madárdal,
csak villamoscsilingelés,
nincs már líra,
csak a színházakban
szavai a fizetett színész.
De száján igazi indulat botorkál
kezeben a művirág kinyílik,
a színpalokról elindul a hold,
s a festett tetőkön csillog a cserép.
Orfeusz is ballonkabátban
kibújik albérletéből,
esti sétára indul.
Senki se látja
arcán kalandjait,
talán ezek is színpadi kalandok,
s alvilága az emlékezés.*